

Beste lezers,

In de periode na de uit-de-kastkomst van onze dochter heb ik af en toe wat opgeschreven. Ik had het idee dat die stukjes misschien ooit eens ergens voor zouden kunnen dienen.

Nu is dat dus zo. Ik heb ze naamloos en tijdloos gemaakt, en ook onze dochter vindt het OK dat ik ze ter beschikking stel.

Ik ben blij dat ze voor andere mensen kunnen dienen, en in hoop dat er mensen zich in kunnen erkennen. Ze dateren nog allemaal uit wat ik zou noemen de "wanhopige fase". Bij ons is dat zo gegaan, in het begin was er helemaal geen rozengeur of maneschijn. Mensen hoeven daar niet beschaamd over te zijn, en mogen weten dat dat bestaat. En dat er hulp voor mogelijk is.

Notities na de boodschap

Een pop

Een pop wou ze, zoals de andere meisjes van de klas. Een babyborn. Een realistisch uitziende baby, die we nog altijd ergens hebben liggen. Ze heeft er nauwelijks mee gespeeld. Ze verkleedde zich graag, onder andere als indiaan, we hebben nog een mooie foto waarop ze met kleurige strepen op haar gezicht poseert met pijl en boog. Lang voor ze een puber werd was ze een tijdje "op een jongen" van haar klas. Terwijl ze puberde had ze een aantal intense vriendschappen met medepubermeisjes, waar ze veel op inzette, veel van terugkreeg. Maar met geen enkel van die meisjes heeft ze nu nog contact. Toch niet dat ik weet. Een keer liet ze zich ontvallen dat ze overwoog om van huis weg te lopen als ze een vakantie vriendin niet vaker mocht zien. Het leek wel een tsunami in haar hoofd, of zeg ik beter in haar hart. Aan de unief had ze een brede hartelijke vriendenkring opgebouwd, M/V uiteraard, maar een prins op een wit paard had ze daar niet tussen kunnen herkennen. Dan was er de uitwisseling, een semester Erasmus. Ook daar een brede M/V vriendenkring, ook weer geen prins op een wit paard. En nu is ze terug bij ons. We moeten opnieuw wat aan elkaars aanwezigheid wennen. Gisteravond pakte ze mijn hand vast. Ik moet iets vertellen, aan jou en mama samen. Dat was gisteravond. Ik kan het nog altijd niet goed vatten dat er wellicht nooit een prins zal komen, hoogstens een prinses.

De dag na de outing

Of ik het verwerkt heb?

Neen. Ik hoop nog steeds dat ze zich vergist, of er zich iemand aandient met een zo hoog Prins-op-het-witte-paardgehalte dat ze voor hem bezwijkt. Het idee dat dit zich wellicht niet zal voordoen zaait nog altijd verdriet in mijn hart. Maar zo een beetje illusie brengt wel even soelaas. Het is een pleister die de wond wat kan toedekken. Ik kan er wel mee functioneren. Ik kan er mee verder, maar laat me niet nadenken over wat dit in de toekomst zal brengen. Vandaag is al genoeg. Ik geloof niet dat ik er ooit blij over zal kunnen zijn.

2 weken na de outing

Mijn dochter. Wat is mijn probleem eigenlijk?

Ze was pas definitief terug van de Erasmus-uitwisseling, en ik herinner me, hoe euforisch ik was toen ik opnieuw vijf messen, vorken, lepels en borden mocht pakken om de tafel te dekken. Onze familie was weer compleet! Ik herinner me dat ik woensdagavond van het koor terugkwam, en ik niet kon stoppen met zingen. Mijn dochter zat nog alleen beneden, en ik zong maar door van de "autumn leaves, start to fall"... we hadden ze ook gemist, in de herfst, toen de bladeren vielen, maar nu was dat voorbij, ze was terug. Wat er toen gebeurde? Ze moest mama en mij samen spreken, ze moest ons iets belangrijks zeggen. Even had ik het gevoel dat het goed nieuws was, iets romantisch, want ze

nam me bij de hand om me naar boven te leiden. Mama sliep al, ze werd half wakker toen we binnenkwamen, en ze kwam met haar boodschap. Droog, zakelijk, zonder omwegen. "Weten jullie waarom het nooit iets geworden is met die gast van op Erasmus? Ik val niet voor jongens. Ik val voor meisjes. Ik zal nooit met een man samen kunnen zijn. Maar, ik wil later wel kinderen hebben."

Ineens zat ik in een andere wereld. Waar ik voordien het gevoel had dat ik op een knusse zetel zat in onze living, zat ik nu precies op een harde stoel in een kille wachtzaal. Ik dacht mijn dochter te kennen, maar ik kende ze niet. Ik dacht een idee te hebben over hoe haar toekomst eruit zou zien, maar ik kan er mij nu helemaal geen beeld meer over maken. Ik dacht dat alles in het verlengde zou lopen van hoe het tot nu toe was, met nog enige onbekende kleine –hopelijk aangename– verassingen, maar nu blijkt zowat alles onbekend te zijn. Niets zal zijn zoals ik het had verwacht. Er zit dus een "andere dochter" op de plaats van de "vorige dochter". Althans, zo voelt het. Uiteraard heeft deze "andere dochter" hetzelfde verleden, dezelfde afstamming, hetzelfde lichaam, hetzelfde verstand als de "vorige dochter" met wie ik vertrouwd was. Het grote verschil is haar toekomst. Haar toekomst is nu het grote onbekende, als de boze buitenwereld waartegen we haar vroeger wilden beschermen. Ik weet het nog, we zagen toen overal Dutroux's en andere perverse kinderontvoerders. Maar nu valt er niets meer te beschermen. Het kind is 20 jaar, ze maakt haar eigen keuzes. Er valt alleen maar te slikken en bang af te wachten, en trachten te wennen aan de veranderde situatie.

5 weken na de outing

Vragen

Wat is er mis om als vader of moeder ernaar uit te kijken dat je dochter of zoon als hij of zij volwassen is een partner vindt, en ze samen kinderen krijgen?

Is er dan iets mis aan om ontzettend teleurgesteld te zijn als je verneemt dat dit nooit zal gebeuren?

Heb je er dan schuld aan om door zulk een overweldigende teleurstelling volledig uit evenwicht te geraken?

2 maand na de outing